28/03/2019

Ξενιτεύτηκε για την αγάπη του Χριστού. Μια ιστορία από την Ταϊβάν που πάντα είναι επίκαιρη

/ Ορθόδοξες Προβολές

Πριν από ένα μήνα μας επισκέφτηκε μία κοπέλα όχι Ταιβανέζα. Στη χώρα της απαγορεύεται ο Χριστιανισμός. Έμεινε κοντά μας περίπου μία εβδομάδα και μάλιστα είχε νοικιάσει ένα δωμάτιο στην περιοχή μας λίγα τετράγωνα πιο κάτω. Είχε προετοιμάσει την παραμονή της χωρίς να μας επιβαρύνει σε τίποτα. Ερχόταν απλά κάθε πρωί στην Εκκλησία για να μας γνωρίσει καλύτερα.

Είναι το μοναδικό παιδί μίας οικογένειας και αυτό διότι δεν επιτρέπεται η απόκτηση δεύτερου τέκνου. Δυστυχώς στην πατρίδα της τιμωρείται το ζευγάρι, αν τολμήσει και φέρει στον κόσμο δεύτερο παιδί. Κάποια στιγμή θα ήθελα να γράψω για το τερατώδες έγκλημα των εκτρώσεων στην Άπω Ανατολή και για τη σιωπηλή γενοκτονία εκατομμυρίων παιδιών.

Ερευνώντας μόνη της μέσα από το διαδίκτυο, γνώρισε τον Χριστιανισμό. Αποφάσισε λοιπόν να ξενιτευτεί σε άλλο κράτος, στο Λάος, για να μπορεί ελεύθερα να λατρεύει τον Χριστό. Στην Ταιβάν δεν μπορούσε να έρθει εξ αρχής, διότι δεν της χορηγείτο βίζα. Στο Λάος ξεκίνησε μία καινούργια ζωή από το μηδέν. Σπούδασε καθηγήτρια αγγλικών, δουλεύοντας σκληρά, για να βγάζει το ψωμί της και να μπορεί να είναι ελεύθερη.

Δεν ξέρω πόσοι από μας θα μπορούσαν να κάνουν μία τέτοια θυσία. Στην πατρίδα της είχε και καλή δουλειά και χρήματα από τους γονείς. Θα μπορούσε να κάνει μία υπέροχη οικογένεια με κάποιον νέο από τους πολλούς φίλους που είχε. Όμως αυτή τα εγκατέλειψε όλα για τον Χριστό. Διάλεξε έναν διαφορετικό δρόμο. Η πολλή αγάπη για τον Χριστό είναι που την ικανώνει να κάνει τέτοια θυσία! Θυσία χωρίς καθοδήγηση και κρατούμενα.

Στην αρχή συνδέθηκε με προτεστάντες, σύντομα όμως ανακάλυψε την Εκκλησία μας, διαβάζοντας γενικά πράγματα και ιστορίες από την ιστοσελίδα μας και παρακολουθώντας τα περίπου 2.000 βίντεο, που έχουμε αναρτήσει στο youtube. Κατάλαβε ότι η Ορθοδοξία είναι ο αληθινός Χριστιανισμός. Δεν ήταν εύκολο... Ίσως να αναρωτιέστε, γιατί δεν ρωτούσε. Μην τα βλέπουμε όμως όλα από τη σκοπιά μας, από την ασφάλεια και τη σιγουριά μας... Ποιόν να εμπιστευτεί; Πόσα κύματα προβληματισμού δεν πέρασε για να γίνει Ορθόδοξη από μόνη της!!!

Έκλαψα από συγκίνηση, όταν κατάλαβα ότι είχε διαβάσει όλα τα κείμενα της ιστοσελίδας μας. Στην πόλη που ζούσε δεν υπήρχε Ιερός Ναός. Οδηγούσε και πήγαινε σε άλλη πόλη, δύο ώρες μακριά, όπου κάποιοι Ευρωπαίοι είχαν ένα δωμάτιο και τελούσαν τη Θεία Λειτουργία. Εκεί βαπτίστηκε πρόσφατα.

Δυστυχώς γρήγορα βρέθηκε αντιμέτωπη με προβλήματα και σκάνδαλα που η Ορθόδοξη Εκκλησία αντιμετωπίζει εξ αιτίας του εθνοφυλετισμού. Οι διάφορες Εκκλησίες προσπαθούν να γίνουν εθνικές και δεν θέτουν ως πρώτο στοιχείο την ορθόδοξη πίστη. Αντί να διδάσκουν πρωτίστως τον Χριστό, διδάσκουν τα ήθη και τα έθιμα των εθνών τους, τα οποία χρησιμοποιούνται και πολιτικά ως μέσο επιρροής. Επιπλέον οι διάφορες κοινότητες Ευρωπαίων έχουν την Εκκλησία ως σημείο εθνικής αναφοράς, όχι χριστιανικής.

Με λύπη μου ανέφερε ότι τις Κυριακές έρχονται κυρίως Ρουμάνοι και κάθονται έξω από τον Ιερό Ναό. Μέσα που τελείται η Θεία Λειτουργία δεν μπαίνουν. Η Εκκλησία είναι ένα δωμάτιο, μέρος ενός πολυχώρου με καφετέριες, εστιατόρια κ.λπ. Έτσι ενώ τρώνε μαζί, στην Εκκλησία μπαίνουν μόνο 4-5 άτομα. Και όμως αυτό το γεγονός δεν την σκανδαλίζει.

Από την ίδρυση της Εκκλησίας μας εδώ στην Ταιπέι προσπαθούμε να μην αναφέρουμε το Greek Orthodox Church (Ελληνορθόδοξη Εκκλησία) και να μην εισάγουμε έθιμα ελληνικά, αλλά να κηρύσσουμε μόνο την αλήθεια του Χριστού. Βέβαια αυτό μας κόστισε και το πληρώνουμε μέχρι σήμερα. Όπως γνωρίζετε, οι Ρώσοι δυστυχώς διέσπασαν την Εκκλησία μας με επαίσχυντο τρόπο.

Η κοπέλα λοιπόν αυτή, δουλεύοντας σκληρά από τη μία πλευρά και διαβάζοντας από την άλλη από το διαδίκτυο και από διάφορα βιβλία που μπόρεσε να παραγγείλει, είχε πολλές απορίες. Για παράδειγμα, γιατί πρέπει να έχει καλυμμένο με μαντήλα το κεφάλι της, γιατί πρέπει να γονατίζει την Κυριακή στο Ευαγγέλιο, γιατί δεν μπορεί να κοινωνάει συχνά και πολλά άλλα ακόμη πιο σοβαρά ερωτήματα. Πρωτίστως όμως ήθελε να βιώσει τη λατρευτική ζωή και την προσευχή, όπως τα έβλεπε από τα βίντεο που είχαμε, από τις διδασκαλίες για τη νοερά προσευχή, από τις διδαχές και αναμνήσεις του Αγίου Πορφυρίου και από διάφορα φιλοκαλικά κείμενα που είχαμε μεταφράσει.

Τη συγκινούσε ιδιαίτερα η Θεία Λειτουργία, που παρακολουθούσε ζωντανά από το διαδίκτυο, όταν λόγω της δουλειάς της δεν μπορούσε να πάει Εκκλησία την Κυριακή. Παρακολουθούσε με ζήλο τα τελούμενα υπό του Ιερέως. Ο Χριστιανός λόγω του χρίσματος, έχει την ειδική ιεροσύνη και οφείλει να γνωρίζει κάθε λεπτομέρεια της Θείας Λειτουργίας. Δεν πηγαίνει σε θέατρο ούτε σε γήπεδο, αλλά οφείλει να συμμετέχει. Δεν υπάρχουν κρυφά και μυστικά στη λατρεία μας. Λυπάμαι που το λέω, αλλά υπάρχει άγνοια, σκοταδισμός και κακώς εννοούμενη ευσέβεια.

Θυμάμαι ότι ήμουν παιδί, στο Γυμνάσιο στην Πάτρα, όταν ένας καθηγητής μας μοίρασε το βιβλιαράκι με το κείμενο της Θείας Λειτουργίας. Του είπαμε μετά:

«Κύριε, τα περισσότερα τα παραλείπει ο παπάς, δεν τα λέει», και εκείνος γελώντας μας εξήγησε ότι τα λέει από μέσα του.

Όλη την εβδομάδα λειτουργούσαμε κάθε μέρα –όπως βέβαια κάνουμε πάντα εδώ–, αλλά ειδικά γι’ αυτήν. Είδε για πρώτη φορά από κοντά την προσκομιδή και με δάκρυα στα μάτια μνημόνευσε ονόματα. Έκλαψε, όταν έλεγα «Θύεται ο αμνός του Θεού…» και μου είπε ότι αισθάνθηκε κάτι, όταν ένυξα με την Αγία Λόγχη λέγοντας το «Εις των στρατιωτών λόγχη την πλευράν αυτού ένυξε…». Πολλά χρόνια πριν, κάποιος άλλος, που πρώτη φορά έβλεπε την προσκομιδή, μου είπε ότι μόλις άκουσε αυτό το «ένυξε», φώναξε μέσα του: «Μη!», αισθανόμενος πόνο.

Όσο για τη συγκίνηση και τα δάκρυά της κατά τη Θεία Λειτουργία, τι να πω; Εγώ δεν είμαι άξιος για τέτοιους ανθρώπους. Μία βδομάδα τη δίδασκα εγώ και η Πελαγία, κάθε μέρα, από το πρωί μέχρι το βράδυ. Πόσες ερωτήσεις, πόσες άγιες απορίες, πόσες παιδικές ερωτήσεις. Εμείς νομίζουμε, μέσα στη μακαριότητα που ζούμε, ότι είμαστε το κέντρο του κόσμου και ότι οι άλλοι πρέπει να προσαρμόζονται στα δικά μας. Όμως, θα πρέπει να σκύψουμε και να ακούσουμε ταπεινά τον κόσμο. Αυτούς που δεν έχουν γεννηθεί μέσα από τις δικές μας παραδόσεις, που δεν ήταν τυχεροί να γεννηθούν Ορθόδοξοι και να γνωρίζουν από το σχολείο όσα κουτσά-στραβά ξέρουμε εμείς. Η κοπέλα αυτή δεν μας ζήτησε ούτε μία φορά να βγούμε έξω να δει την πόλη, μόνο μαγείρευε λίγο νηστίσιμο φαγάκι και χαιρόταν που αξιωνόταν να κοινωνεί. Δεν μπορώ να πω περισσότερα, διότι κωλύομαι ως πνευματικός.

Συνέχισε το ταξίδι της και μετά από εμάς γύρισε στην πατρίδα της, να δει τους δικούς της μετά από τρία χρόνια, γιατί είναι γέροι και έχουν μεγάλο πρόβλημα υγείας. Εδώ στην Ανατολή, όπως ξέρετε, είναι βασικό το παιδί να υπηρετεί τους γονείς όταν γεράσουν. Βέβαια είναι πλούσιοι και έχουν λεφτά, όμως ηθικά δημιουργείται τεράστιο πρόβλημα. Ωστόσο, αυτή διάλεξε, για να μπορεί να κοινωνεί έστω και σπάνια τον Χριστό, να ξενιτευτεί και να αφήσει τα πάντα σαν αληθινή μοναχή, χωρίς να είναι μοναχή, για την αγάπη και μόνο του Χριστού, ελπίζοντας και πιστεύοντας ότι ο Θεός θα «σκεπάσει» τους γονείς της.

Από τότε που έφυγε, για μας είναι σαν να μην έφυγε. Θα είναι πάντα αδερφή μας εδώ. Της είπαμε ότι θα της μεταδίδουμε τη Θεία Λειτουργία εκεί που είναι μέσω του διαδικτύου και πέταξε από τη χαρά της. Και πράγματι, μέσω της τεχνολογίας πήγαινε στο δωμάτιό της και μέσω του κινητού τηλεφώνου παρακολουθούσε τη Θεία Λειτουργία και ακούγαμε τα δάκρυα και τους λυγμούς της. Μας συγκίνησε αφάνταστα και συνδεθήκαμε πολύ μαζί της. Το είπε και στους γονείς της ότι προσεύχεται και εκείνοι, αν και άθεοι, αφού ασχολούνται με δίαιτες και υγιεινή διατροφή, το δέχτηκαν. Άλλωστε δεν θα έμενε και για πάντα εκεί. Την

καλοπιάνανε.

Μετά από τρεις εβδομάδες ξαναγύρισε στη δουλειά της στο Λάος και παρακαλάει τον Θεό να τη φωτίσει, να δει τι θα κάνει, διότι από τη μία πλευρά πρέπει να εκπληρώσει το συμβόλαιό της με την εταιρεία που εργάζεται, αφού δεν μπορεί να το «σπάσει», και από την άλλη πλευρά πρέπει να ωριμάσει και να διαλέξει μόνη τον δρόμο της. Γι' αυτό σας παρακαλώ να προσεύχεστε γι' αυτή, να τη βοηθήσει ο Θεός και να την οδηγήσει στο καλύτερο. Προσεύχεστε, επίσης, για όλα εκείνα τα εκατομμύρια των ανθρώπων που δεν μπορούν να έχουν τη χαρά της Θείας Λειτουργίας, όπως την έχουμε εμείς δίπλα στο σπίτι μας, ή και την πολυτέλεια να πηγαίνουμε σε ρομαντικά ξωκλήσια ή και Μοναστήρια. Πρέπει να καταλάβουμε ότι ο Χριστιανισμός δεν είναι όπως στην Ελλάδα. Όλοι μας έχουμε τεράστια ευθύνη απέναντι του Κυρίου και Θεού μας και θα δώσουμε λόγο για όσα δεν κάναμε, για όσα απλά μπορούσαμε να κάνουμε και δεν κάναμε για τα εκατομμύρια των αδελφών μας ανά τον κόσμο.

Θυμάμαι πριν από έξι χρόνια, κατά την τελευταία μου επίσκεψη στην Ελλάδα, εκεί στην Αθήνα, στην οδό Αθηνάς, εκεί που πουλάνε τα εκκλησιαστικά είδη, πήγα να αγοράσω ένα δισκοπότηρο για να το έχω στην Εκκλησία. Ενώ παζάρευα ένα ασημένιο για να μη σκουριάζει, ήρθε κάποιος ηλικιωμένος και ήθελε να αγοράσει ολόκληρο μαρμάρινο δεσποτικό θρόνο, διότι τον είχε τάμα σε μία Εκκλησία και βέβαια το κόστος ήταν χιλιάδες ευρώ. Τον είδα και πήγα να του ζητήσω να μας δώσει κάτι κι εμάς, που δεν έχουμε τίποτα παρά ένα δωμάτιο, αλλά από την άσχημη αντίδρασή του, μόλις πήγα να του μιλήσω, κατάλαβα και έτσι σταμάτησα.

Γι' αυτό σας υπενθυμίζω να μην ξεχνάτε ο,τι έλεγε και ο Άγιος Παίσιος για τα σκεύη και τα τάματα που στέλνει κανείς στις Εκκλησίες, ότι είναι πολύτιμα και άχρηστα πράγματα, ενώ θα μπορούσε να τα στείλει για να αξιοποιηθούν για τα εκατομμύρια των ανθρώπων που δεν γνωρίζουν τον Χριστιανισμό.

Ίσως μερικοί αναγνώστες να μην αντιλαμβάνονται την αναγκαιότητα του διαδικτύου και να σκανδαλίζονται. Έλεγε ο Άγιος Πορφύριος, εάν ο Απόστολος Παύλος ζούσε σήμερα θα είχε ραδιοφωνικό σταθμό και φυσικά ίντερνετ. Είναι αλήθεια ότι πληρώνουμε πολλά για τη διαφήμιση των βίντεο και των κειμένων, αλλά είναι κάτι αναγκαίο, για να μπορούν να βγαίνουν εύκολα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Όμως αυτό είναι κάτι για το οποίο θα μιλήσουμε άλλη φορά. Ο ευαγγελισμός των λαών δεν είναι μία ρομαντική ιστορία αλλά απαιτεί σκληρή δουλειά, τεχνολογία, ξενύχτι και χρήματα και πάνω απ' όλα πολλή προσευχή και ταπείνωση.

Εύχεσθε, αδελφοί μου.

π. Ιωνάς